

No es de admirar que ante tan elocuentes testimonios exclamara el Cardenal Manning, cuando la consagracion de la Iglesia-oratorio de Londres: "¿Será mucho decir, si afirmo que el pueblo inglés se aparta cada vez más resueltamente del protestantismo? Como forma negativa ó como una resistencia á la Iglesia Católica existe todavía el protestantismo; pero como creencia religiosa ha desaparecido ya. Apresurémonos nosotros á recoger la cosecha de lo que habíamos sembrado."

Un partido todavía poderoso, el de los ritualistas, es el celoso sostenedor de la extension de la Iglesia romana; pues bajo el pretexto de querer hacer más elocuente y vivo el culto de la Iglesia anglicana, en contraposicion con el severo puritanismo, han introducido los ritualistas los Crucifijos, velas, incienso, vestiduras sagradas, trajes talares, conventos y hasta la confesion auricular. Se acerca ya tanto el Anglicanismo al Catolicismo, que solo le falta un paso para entrar á él. Y si no, piénsese que de veinte mil ministros de la Iglesia oficial de Inglaterra, 10 ó 12,000 pertenecen al ritualismo, unos 3,000 á la Iglesia reformada y el resto pertenece fiel á las creencias protestantes y al reconocimiento de la época de la Reforma.

El Cardenal Jacobini.

El cardenal Jacobini continúa muy delicado de salud, hasta el punto de que segun noticias del periódico católico de Berlin, la *Germania*, su estado inspira serios cuidados. No será pues extraño que sea reemplazado en su cargo de Secretario de Estado, tan luego como Leon XIII haya hecho una promocion de Cardenales.

Actualmente apenas puede atender á sus penosas funciones; y mientras se verifica esa promocion, supuesta la urgencia de los negocios, se ha nombrado un comisario especial para tratar con el Sr. Schloezer, ministro de Prusia, y se ha formado una comision cardenalicia especial, de la que son miembros los Cardenales Czacki y Laurenzi, para examinar y es-

tudiar todas las cuestiones de política eclesiástica.

Esa comision habrá de ocuparse en breve de los asuntos religiosos de Francia, pues en el Vaticano se teme, en vista del curso que llevan las cosas en Francia, que el gobierno pida la modificacion, ó más probablemente la abrogacion del Concordato, á lo cual se seguiría una persecucion mucho más acentuada todavía contra la Iglesia.

En otro periódico extranjero leemos que el estado del Cardenal Jacobini es tan poco satisfactorio, que inspira bastante inquietud. El doctor Bacelli, que le asiste, se ha resuelto al cabo por operarle, sin que la dolorosa prueba inspire una plena confianza en el completo alivio del doliente.

De todas maneras el progreso del mal, aun no teniendo un término funesto, no puede ménos de ser prolongado, y entre tanto, el despacho de la secretaría de Estado de Su Santidad tendría que estar privado, no solo de la inspiracion acertada de sus luces, sino de aquella unidad de miras y energía de resoluciones que son indispensables en los graves momentos porque atraviesa la política de la Santa Sede.

Su Santidad, que está muy afligido con la enfermedad de monseñor Jacobini, parece al cabo inclinado á su reemplazo. Por lo pronto nombrará un prosecretario, cuya designacion está hecha ya desde hace algun tiempo en la digna persona de monseñor Galimberti. En cuanto á la sustitucion definitiva del Cardenal Jacobini, nuestras noticias son que no se verificará hasta que haya recibido la púrpura cardenalicia monseñor Rampolla de Tindaro, que indudablemente será el futuro secretario de Estado del Vaticano, estando en este nombramiento contextes las noticias que de todas partes se reciben.

Lo que se ignora es la fecha fija de la celebracion del Consistorio tantas veces anunciado, y tantas veces aplazado, en el cual recibirá monseñor Rampolla la elevada investidura.

DOCUMENTOS ECLESIASTICOS.

IMP. DE N. PARGA.

RESP., TOMAS GONZALEZ.

TOM. V.

GUADALAJARA, MARZO 8 DE 1887.

NUM. 29.

SECCION I.

Continuan las proposiciones CONDENADAS POR LA IGLESIA.

85 Proposiciones del Sinodo de Pistoja condenadas por Su Santidad Pio VI en la Constitucion Auctorem Fidei de 28 de Agosto de 1794.

1. *Propositio, quae asserit, postremis hisce saeculis sparsam esse generalem obscuracionem super veritates gravioris momenti spectantes ad Religionem, et quae sunt basis Fidei et moralis doctrinae Jesu Christi:—Haeretica.*

2. *Propositio, quae statuit, potestatem a Deo datam Ecclesiae, ut communicaretur Pastoribus, qui sunt ejus ministri pro salute animarum;*

Sic intellecta, ut a communitate fidelium in Pastores derivetur ecclesiastici ministerii ac regiminis potestas—Haeretica.

3. *Insuper quae statuit, Romanum Pontificem esse caput ministeriale;*

Sic explicata ut Romanus Pontifex non a Christo in persona beati Petri, sed ab Ecclesia potestatem ministerii accipiat, qua velut Petri Succesor, verus Christi Vicarius, ac totius Ecclesiae caput, pollet in universa Ecclesia—Haeretica.

4. *Propositio affirmans, abusum fore auctoritatis Ecclesiae transferendo illam*

ultra limites doctrinae ac morum, et eam extendendo ad res exteriores, et per vim exigendo id quod pendet a persuasione et corde; tum etiam, multo minus ad eam pertinere exigere per vim exteriorum subjectionem suis decretis.

Quatenus indeterminatis illis verbis extendendo ad res exteriores notet, velut abusum auctoritatis Ecclesiae, usum ejus potestatis acceptae a Deo, qua usi sunt et ipsimet apostoli, in disciplina exteriori constituenda et sancienda—Haeretica.

5. *Qua parte insinuat, Ecclesiam non habere auctoritatem subjectionis suis decretis exigendae aliter quam per media quae pendent a persuasione;*

Quatenus intendat Ecclesiam "non habere collatam sibi a Deo potestatem non solum dirigendi per consilia et suasiones, sed etiam iubendi per leges, ac devios contumacesque exteriori judicio ac salubribus poenis coercendi atque cogendi;"—Inducens in systema alias damnatum ut haereticum.

6. *Doctrina Synodi qua profitetur, persuasum sibi esse, Episcopum accepisse a Christo omnia jura necessaria pro bono regimine suae dioecesis;*

Perinde ac si ad bonum regimen ejusque dioecesis necessariae non sint superiores ordinationes spectantes sive ad fidem et mores, sive ad generalem disciplinam, quarum jus est penes summos Pontifices et Concilia generalia pro universa Ecclesia;

Schismatica, a l minus erronea.

7. *Item in eo quod hortatur Episcopum ad prosequendam naviter perfectio-*

gratia, qua cor hominis tangitur per illuminationem Spiritus Sancti; nec vera datur interior gratia Christi, cui resistitur:

Falsa, captiosa, inducens in errorem in secunda propositione Jansenii damnatum ut haereticum, eumque renovans.

22. *Propositio quae innuit Fidem* a qua incipit series gratiarum et per quam velut primam vocem vocamur ad salutem et Ecclesiam, esse ipsammet excellentem virtutem Fidei, qua homines fideles nominantur et sunt;

Perinde ac prior non esse gratia illa, quae, ut praeventit voluntatem, sic praeventit et Fidem:

Ex S. August. de Dono persever. cap. XVI. núm. 41 suspecta de haeresi, eamque sapiens, alias in Quesnello damnata, erronea.

23. *Doctrina Synodi de duplici amore* (dominantis cupiditatis, et Charitatis dominantis) enuntians, hominem sine gratia esse sub servitute peccati, ipsumque in eo statu per generalem cupiditatis dominantis influxum omnes suas actiones inficere et corrumpere;

Quatenus insinuat in homine dum est sub servitute sive in statu peccati, destitutus gratia illa qua liberatur a servitute peccati et constituitur filius Dei, sic dominari cupiditatem, ut per generalem hujus influxum omnes illius actiones in se inficiantur et corrumpantur, ut opera omnia qua ante justificationem fiunt, quaecumque ratione fiant, sint peccata,

Quasi in omnibus suis actibus peccator serviat dominantis cupiditati:

Falsa, perniciose, inducens in errorem a Tridentino damnatum ut haereticum, iterum in Baio damnatum, art. 40.

24. *Qua vero parte inter dominantem cupiditatem et Charitatem dominantem* nulli ponuntur affectus medii a natura ipsa insiti suapteque natura laudabiles, qui una cum amore beatitudinis naturalique propensione ad bonum remanserunt velut extrema lineamenta et reliquiae imaginis:

Perinde ac si inter dilectionem divinam, quae nos perducit ad regnum, et dilectionem humanam illicitam, quae dam-

natur, non daretur dilectio humana licita, quae non reprehenditur;

Falsa, alias damnata.

25. *Doctrina, quae timorem poenarum generatim perhibet dumtaxat non posse dici malum, si saltem pertingit ad colibendum manum;*

Quasi timor ipse gehennae, quam Fides docet peccato infligendam non sit in se bonus et utilis, velut donum supernaturale, ac motus a Deo inspiratus praeparans ad amorem justitiae:

Falsa, temeraria, perniciose, divinis donis injuriosa, alias damnata, contraria doctrinae Concilii Tridentini, tum et communi Patrum sententiae, *opus esse, juxta consuetum ordinem preparationis ad justitiam, ut intret timor primo, per quem veniat Charitas: timor medicamentum. Charitas sanitas.*

26. *Doctrina, quae velut fabulam pelagianam explodit locum illum inferorum* (quem limbi puerorum nomine fideles passim designant) in quo animae decedentium cum sola originali culpa poena damni citra poenam ignis puniantur;

Perinde ac si hoc ipso quod qui poenam ignis removent, inducerent locum illum et statum medium expertem culpae et poenae inter regnum Dei et damnationem aeternam, qualem fabulabantur pelagiani:

Falsa, temeraria, in scholas catholicas injuriosa.

27. *Deliberatio Synodi, qua, praetextu adhesionis ad antiquos canones, in casu dubii Baptismatis, propositum suum declarat et omittenda formae conditionalis mentione:*

Temeraria, praxi, legi, auctoritati Ecclesiae contraria.

28. *Propositio Synodi, qua, postquam, statuit victimae participationem esse partem Sacrificii essentialem; subjungit non tamen se damnare ut illicitas missas illas, in quibus adstantes sacramentaliter non communicant, ideo quia isti participant, licet minus perfecte, de ipsa Victima, spiritu illam recipiendo:*

Quatenus insinuat, ad Sacrificii essentiam deesse aliquid in eo sacrificio quod

peragatur sive nullo astante, sive astantibus qui nec sacramentaliter nec spiritualiter de Victima participant; et quasi damnanda esse ut illicitae Missae illae in quibus, solo sacerdote communicante, nemo adsit qui sive sacramentaliter sive spiritualiter communicet:

Falsa, erronea, de haeresi suspecta, eamque sapiens.

29. *Doctrina Synodi, qua parte tradere* instituens Fidei doctrinam de ritu consecrationis, remotis quaestionibus scholasticis circa modum quo Christus est in Eucharistia, a quibus parochos docendi munere fungentur abstinere hortatur, duobus his tantum propositis: 1. Christum post consecrationem vere, realiter, et substantialiter esse sub speciebus; 2. Tunc omnem panis et vini substantiam cessare, solis remanentibus speciebus; prorsus omittit ullam mentionem facere Transubstantiationis seu conversionis totius substantiae panis in Corpus, et totius substantiae vini in Sanguinem, quam velut articulum Fidei Tridentinum Concilium definivit, et quae in solemnibus Fidei professione continetur:

Quatenus per inconsultam istiusmodi suspiciosamque omissionem notitia subtrahitur tum articuli ad Fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Ecclesia consecratae ad illius tuendam professionem adversus haereses, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quasi ageretur de quaestione mere scholastica:

Perniciose, derogans expositioni veritatis catholicae circa dogma Transubstantiationis, favens haereticis.

30. *Doctrina Synodi, qua, dum proficitur credere Sacrificii oblationem extendere se ad omnes, ita tamen ut in liturgia fieri possit specialis commemoratio aliquorum tam vivorum quam defunctorum, precando Deum peculiariter pro ipsis, dein continuo subjicit:* Non tamen quod credamus in arbitrio esse sacerdotis applicare fructus Sacrificii cui vult, imo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei, qui solus distribuit fructus Sacrificii cui vult, et secundum mensuram quae ipsi placet; unde et con-

sequenter traducit velut falsam opinionem invecam in populum, quod illi qui eleemosynam subministrant sacerdoti sub conditione quod celebret unam Missam specialem fructum ex ea percipiant:

Sic intellecta, ut, praeter peculiarem commemorationem et orationem specialis ipsa oblatio seu applicatio Sacrificii, quae fit a sacerdote, non magis prodest [caeteris paribus] illis pro quibus applicatur, quam aliis quibusque; quasi nullus specialis fructus proveniret ex speciali applicatione quam pro determinatis personis aut personarum ordinibus faciendam commendat ac praecipit Ecclesia, speciatim a pastoribus pro suis ovibus, quod velut ex divino praecepto descendens a Sacra Tridentina Synodo discrete est expressum:

Falsa, temeraria, perniciose, Ecclesiae injuriosa, inducens in errorem alias damnatum in Wicluffo.

31. *Propositio Synodi enuntians* conveniens esse, pro divinatorum officiorum ordine et antiqua consuetudine, ut in unoquoque templo unum tantum sit altare, sibi quoque adeo placere morem illum restituere:

Temeraria, perantiquo, pio, multis abhinc saeculis in Ecclesia praesertim latina vigenti, et probato mori injuriosa.

32. *Item, praescriptio vetans, ne super altaria sacrarum reliquiarum thecae floresve apponantur.*

Temeraria, pio ac probato Ecclesiae mori injuriosa.

33. *Propositio Synodi, qua cupere se ostendit, ut causae tollerentur, per quas ex parte inducta est oblivio principiorum ad liturgiae ordinem spectantium, revocando illam ad majorem rituum simplicitatem, eam vulgari lingua exponendo, et elata voce proferendo;*

Quasi vicens ordo liturgiae, ab Ecclesia receptus et probatus aliqua ex parte manasset ex oblivione principiorum quibus illa regi debet:

Temeraria, piarum aurium offensiva, in Ecclesiam contumeliosa, favens haereticorum in eam conviciis.

34. *Declaratio Synodi, quae, post-*

rem ecclesiasticae disciplinae constitutionem; *idque* contra omnes contrarias consuetudines, exemptiones, reservationes quae adversantur bono ordini dioecesis, majori gloriae Dei, et majori aedificationi fidelium:

Per id quod supponit, Episcopo fas esse proprio suo iudicio et arbitrato statuere et decernere contra consuetudines, exemptiones, reservationes, sine quae in universa Ecclesia, sive etiam in unaquaque provincia locum habent, sine venia et interventu Superioris hierarchicae potestatis, a qua inductae sunt aut probatae, et vim legis obtinent;

8. *Item, quod et sibi persuasum esse ait*, jura Episcopi a Jesu Christo accepta pro gubernanda Ecclesia nec alterari nec impediri posse, et, ubi contigerit horum jurium exercitium quavis de causa fuisse interruptum, posse semper Episcopum ac debere in originaria sua jura regredi, quotiescumque id exigit majus bonum suae Ecclesiae;

In eo quod innuit, jurium episcopaliū exercitium nulla superiori potestate praepediri aut coerceri posse, quando cumque Episcopus proprio iudicio censuerit minus id expedire majori bono suae Ecclesiae:

Inducens in schisma hierarchici regimini, erronea.

9. *Doctrina quae statuit*, reformationem abusuū circa ecclesiasticam disciplinam in synodis dioecesanis ab Episcopo et parochis aequaliter pendere ac stabiliri debere, ac sine libertate decisionis indebitam fore subjectionem suggestionibus et jussionibus Episcoporum:

Falsa, temeraria, Episcopalis auctoritatis laesiva, regimini hierarchici subversiva, favens haeresi aerianae a Calvino innovatae.

10. *Item, doctrina, qua parochi aliive sacerdotes in Synodo congregati pronuntiantur una cum Episcopo iudices Fidei*, et simul innuitur iudicium in causis Fidei ipsis competere jure proprio, et quidem etiam per ordinationem accepto:

Falsa temeraria, ordinis hierarchici subversiva, detrahens firmitati definitionum

judiciorumve dogmaticorum Ecclesiae, ad minus erronea.

11. *Sententia enuntians*, veteri majorum instituto, ab Apostolicis usque temporibus ducta, per meliora Ecclesiae saecula servato, receptum fuisse, ut decreta, aut definitiones, aut sententiae etiam majorum sedium non acceptarentur, nisi recognitae fuissent et approbatae a Synodo dioecesana:

Falsa, temeraria, derogans pro sua generalitate obedientiae debitae constitutionibus apostolicis, tum et sententiis ab hierarchica superiore legitima potestate manentibus, et schisma fovens et haeresim.

12. *Assertiones Synodi* complexivae acceptae circa decisiones in materia fidei ab aliquot saeculis emanatas, quas perhibet velut decreta ab una particulari Ecclesia vel paucis pastoribus profecta, nulla sufficienti auctoritate suffulta, nata corrumpendae puritatem fidei ac turbis exitandis, intrusa per vim, e quibus inflata sunt vulnera nimium adhuc recentia:

Falsae, captiosae, temerariae, escandolosae, in Romanos Pontifices et Ecclesiam in iuriosae, debitae apostolicis constitutionibus obedientiae derogantes, schismatica, perniciosae, ad minus erroneae.

13. *Propositio* relata inter acta Synodi, quae innuit Clementem IX pacem Ecclesiae reddidisse per approbationem distinctionis juris et facti in subscriptione formularii ab Alexandro VII praescripti:

Falsa, temeraria, Clementi IX injuriosa.

14. Quatenus vero ei distinctioni suffragatur, ejusdem factores laudibus extollendo, et eorum adversarios vituperando:

Temeraria, perniciosa, summis Pontificibus injuriosa, schisma fovens et haeresim.

15. *Doctrina quae proponit Ecclesiam* considerandam velut unum corpus mysticum coagmentatum ex Christo capite et fidelibus, qui sunt ejus membra per unionem ineffabilem qua mirabiliter evadimus cum ipso unus solus sacerdos, una sola victima, unus solus adorator perfectus Dei Patris in Spiritu et veritate;

Intellecta hoc sensu, ut ad corpus Ecclesiae non pertineant nisi fideles qui sunt

perfecti adoratores in spiritu et veritate.—Haeretica

16. *Doctrina Synodi* de statu felici innocentiae, qualem eum repraesentat in Adamo ante peccatum, complectente non modo integritatem, sed et justitiam interiorum cum impulsu in Deum per amorem Charitatis, atque primaevam sanctitatem aliqua ratione post lapsum restitutam;

Quatenus complexivae accepta innuit, statum illum sequelam fuisse creationis, debitum ex naturali exigentia, et conditione humanae naturae, non gratuitum Dei beneficium:

Falsa, alias damnata in Baio et Quesnellio, erronea, favens haeresi pelagianae.

17. *Propositio his verbis enuntiata*:

Edocti ab Apostolo, spectamus mortem non jam ut naturalem conditionem hominis, sed revera ut justam poenam culpae originalis;

Quatenus sub nomine Apostoli subdole allegato insinuat, mortem, quae in praesenti statu inflata est velut justa poena peccati per justam subtractionem immortalitatis, non fuisse naturalem conditionem hominis, quasi immortalitas non fuisset gratuitum beneficium sed naturalis conditio:

Captiosa, temeraria, Apostolo injuriosa, alias damnata.

18. *Doctrina Synodi enuntians*, post lapsum Adami Deum annuntiasse promissionem futuri liberatoris, et voluisse consolari genus humanum per spem salutis, quam Jesus Christus allaturus erat; tamen Deum voluisse ut genus humanum transiret per varios status, antequam veniret plenitudo temporum; ac primum ut in statu naturae homo relictus propriis luminibus disceret de sua caeca ratione diffidere, et ex suis aberrationibus moveret se ad desiderandum auxilium superioris luminis.

Doctrina, ut jacet, captiosa; atque intellecta de desiderio adjutorii superioris luminis in ordine ad salutem promissam per Christum, ad quod concipiendum homo relictus suis propriis luminibus supponatur sese potuisse movere:

Suspecta, favens haeresi semipelagianae.

19. *Item, quae subjungit, hominem sub lege*, cum esset impotens ad eam observandam, praevaricatorem evasisse, non quidem culpa legis, quae sanctissima erat, sed culpa hominis, qui sub lege sine gratia magis magisque praevaricator evasit; *superadditque*, legem, si non sanavit cor hominis, effecisse ut sua mala cognosceret, et de sua infirmitate convictus desideraret gratiam mediatoris;

Qua parte generaliter innuit, hominem praevaricatorem evasisse per inobservantiam legis, quam impotens esset observare; quasi impossibile aliquid potuerit imperare qui justus est, aut damnaturus sit hominem pro eo quod non potuit vitare, qui pius est:

Falsa, scandalosa, impia, in Baio damnata.

20. Qua parte datur intelligi, hominem sub lege sine gratia potuisse concipere desiderium gratiae Mediatoris ordinatum ad salutem promissam per Christum; quasi non ipsa gratia faciat ut invocetur a nobis:

Propositio, ut jacet, captiosa, suspecta, favens haeresi semipelagianae.

21. *Propositio, quae asserit lumen gratiae*, quando sit solum, non praestare nisi ut cognoscamus infelicitatem nostri status et gravitatem nostri mali; gratiam in tali casu producere eundem effectum, quem lex producebat; ideo necesse esse, ut Deus creet in corde nostro sanctum amorem, et inspiret sanctam delectationem contrariam amoris in nobis dominantis; hunc amorem sanctum, hanc sanctam delectationem esse proprie gratiam Jesu Christi, inspirationem charitatis, qua cognita sancto amore faciamus; hanc esse illam radicem e qua germinant bona opera; hanc esse gratiam novi Testamenti, quae nos liberat a servitute peccati, constituit filios Dei;

Quatenus intendat, eam solam esse proprie gratiam Jesu Christi, quae creet in corde sanctum amorem, et quae facit ut faciamus, sive etiam qua homo liberatus a servitute peccati constituitur filius Dei: et non sit etiam proprie gratia Christi ea